

Od Kosova po Taiwan, osvědčený recept Washingtonu na vyvolání chaosu

tadesco.org/od-kosova-po-taiwan-osvedceny-recept-washingtonu-na-vyvolani-chaosu

Není pochyb o tom, že je to zvláštní náhoda, že americký ministr zahraničí Antony Blinken vedl oficiální rozhovory s kosovským vedením těsně předtím, než tam minulý víkend vypukly nepokoje. Stalo se tak ve chvíli, kdy se úředníci v Prištině připravovali na odmítnutí uznání registračních značek a dokumentů vydaných ústřední srbskou vládou (k odložení došlo těsně předtím, než mělo v pondělí večer vstoupit v platnost.)

Můžeme se také divit tomu, jaká je pravděpodobnost, že „prezidentka“ částečně uznaného státu Vjosa Osmani nyní hovoří o Rusku řka: „budeme i nadále potřebovat vytrvalou podporu Spojených států, stejně jako našich evropských spojenců, abychom zpřetrhali plány Ruska a jeho zástupců v regionu.“ Blinken také evokuje „pevnou podporu Ukrajiny“ pro Prištinu – což je zábavné, protože Ukrajina ani oficiálně nezávislost Kosova na Srbsku neuznává.

Nemluvě o tom, že Kosovo je domovem velké vojenské základny NATO jež vydalo oficiální prohlášení, v němž uvádí svůj zájem v Kosovu „zasáhnout“ v případě potřeby. Jak pohodlné.

Ministr zahraničí Antony Blinken se setkal s kosovskou prezidentkou Vjosou Osmani Sadriu a kosovským premiérem Albinem Kurtim na ministerstvu zahraničí ve Washingtonu v úterý 26. července 2022.

(V odkaze v plné „kráse“ *Vjosa Osmani, Antony Blinken a Albin Kurti*. **ODKAZ**)

Pravděpodobně je naprostá náhoda, že Srbsko odmítlo ve své podpoře Ruska ustoupit. Usiluje o rozšíření obchodu s Íránem, dále o vojenskou spolupráci s Běloruskem spojeným s Ruskem. Srbský ministr vnitra Aleksandar Vulin minulý týden řekl, že se nepřipojí k sankcím proti Rusku a nebude „pěšákem“ NATO. NATO si koncem 90. let pod „morálním“ vedením tehdejšího amerického prezidenta Billa Clintona vyčlenilo srbskou provincii Kosovo z „humanitárních“ důvodů a používá ji jako nástroj ke zvýšení či snížení tlaku v Srbsku (a do jisté míry i tlaku na jeho přátele v Moskvě.)

Ale pokud to nemůže být všechno jen výsledkem náhody, pak se západní plán na změnu režimu stává věrohodným vysvětlením.

Tento plán zahrnuje vytvoření zástupného státu a/nebo bojovníků, které západní představitelé prodávají veřejnosti jako oběti dotyčného „režimu“ – tedy geopolitického soupeře, kterého má Západ v hledáčku.

Stejný vzorec se nyní odehrává v Asii, kde se předsedkyně Sněmovny reprezentantů USA Nancy Pelosi během svého turné po Asii stydí ohledně jakýchkoli plánů cestovat na Taiwan. Pouze 13 zemí uznává Taiwan jako nezávislý stát na Číně – a USA mezi ně od roku 1979 nepatří. Jenomže zákon o vztazích s Taiwanem z roku 1979 je od té doby pro americkou militarizaci v Číně trojským koněm. Zákon požaduje, aby Washington „zpřístupnil Taiwanu takové obranné předměty a služby v takovém množství, jaké je nezbytné k tomu, aby si Taiwan mohl udržet dostatečnou sebeobrannou kapacitu. Jak stanoví prezident a Kongres“, což vysvětluje proč neo-konzervativci západního politického establishmentu a vojenského průmyslového komplexu mají po celá desetiletí jakýsi tajwanský fetiš.

Nejen, že jde o zbrojařského zákazníka, vědí, že pokaždé, když Washington splní svůj smluvní závazek – což dělají při každé příležitosti ve výši miliard dolarů – zraní Číňany uvnitř jejich vlastní země. Bylo by to, jako by Peking prodával vojenské zbraně státu Havaj, aby jej ochránil před potenciální asymetrickou „hrozbou“ washingtonské „invaze.“

Samozřejmě je pravděpodobně jen další náhoda, že návštěva třetího nejvyššího amerického vládního úředníka na Taiwanu i přes výslovné přání Pekingů, proběhla uprostřed zvýšeného napětí s Čínou. Kromě Ruska jej Západem ovládaný světový řád na Ukrajině také ovlivňuje. Zahájení destabilizujícího konfliktu uvnitř Číny využitím Taiwanu by posloužilo konkurenčním zájmům Washingtonu.

Stejný druh vykořisťování lze vidět na Washingtonské podpoře neonacistických bojovníků Azov na Ukrajině proti Rusku již v době před ukrajinským konfliktem nebo v podpoře syrských rebelů ze strany CIA a Pentagonu v neúspěšném mnohaletém pokusu o svržení syrského prezidenta Bašára al-Asada. Nebo s výcvikem a vybavením mudžahedínských bojovníků v Afghánistánu v operaci pod vedením CIA proti Sovětům nebo s nábořem 500 nikaragujských rebelů (známých jako Contras) ze strany CIA ke svržení levicového

Sandinistického vedení v Nikaragui. Dále pokusy různých amerických představitelů během několika let podnítit změnu režimu v Íránu prosazováním a podporou íránské opoziční skupiny známé jako Mujahadeen-e-Khalq (MEK).

Různé „občanské“ skupiny financované americkou vládou prostřednictvím programů jako USAID a strategicky umístěné v oblastech primárního významu pro operace změn režimu jsou součástí stejné mašinérie. Ruská vláda na tento problém upozornila v roce 2015 prostřednictvím legislativy, kde zakazuje skupiny, které považuje za hrozbu pro národní bezpečnost.

V době, kdy je daný hotspot na pokraji vypuknutí války (Taiwan nebo Kosovo) nebo je-li již konfliktem zachvácen (Ukrajina), je často už příliš pozdě chytit Washington za pačesy. Místo toho stojí za to dávat pozor na další americké zmocněnce – už jen proto, abyste zachytili jakékoli děsivě vibrace Západu, které mohou mít podobné charakteristiky jako předchozí operace.

Napsala Rachel Marsdenová

Přeložila a. | Zdroj: [rt.com](https://www.rt.com)